12/12/2018

“Αυτός μετέβαλεν εις χρυσάφι ένα οφίδι”

/ Επικαιρότητα

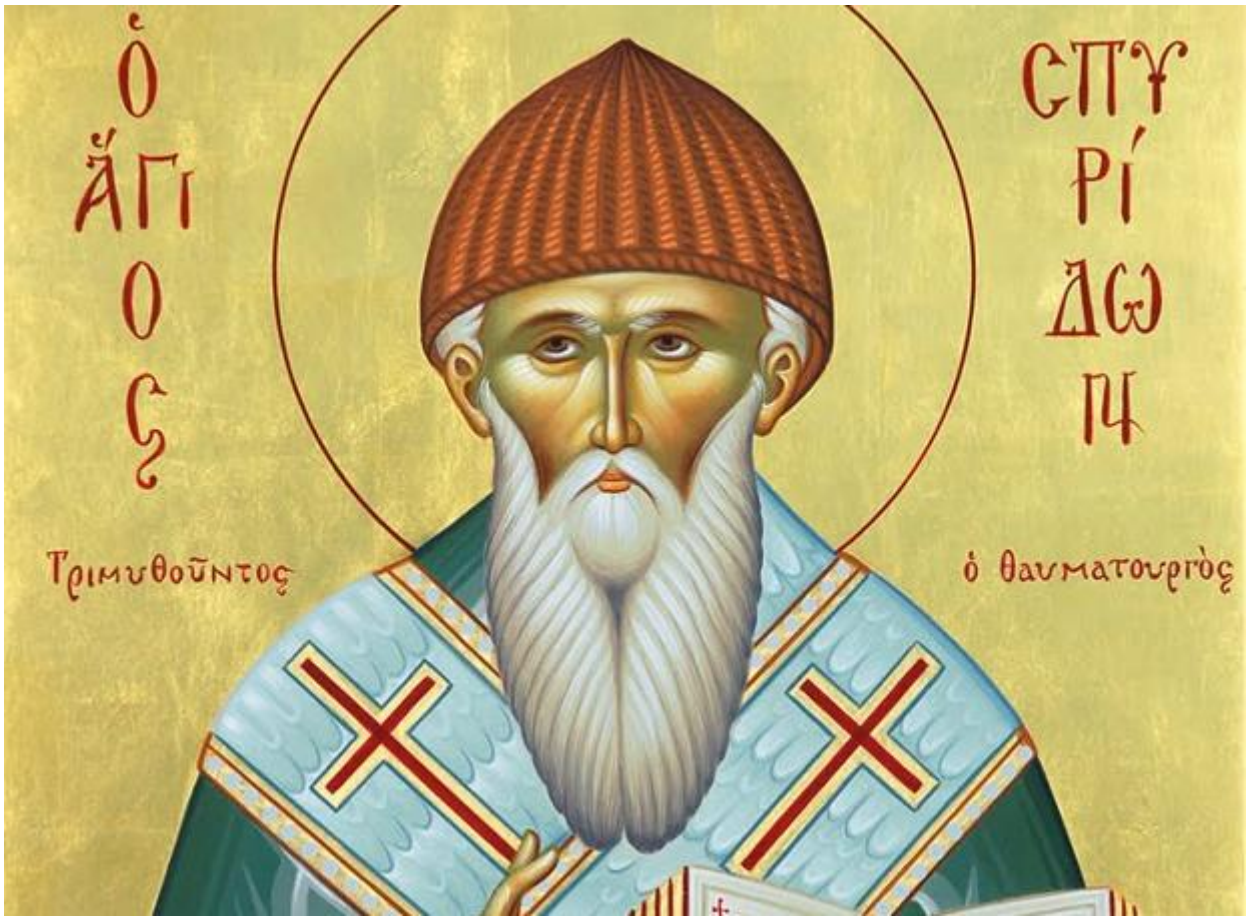

Στις 12 Δεκεμβρίου εκάστου έτους, **η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Σπυρίδωνος του Θαυματουργού,** οπότε ο Συναξαριστής του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου αναφέρει τα εξής:

Ούτος ο Άγιος ήκμασεν εις τους χρόνους του βασιλέως Κωνσταντίνου του Μεγάλου, και Κωνσταντίου του υιού αυτού, εν έτει τμγ΄ [343]. Ήτον δε κατά την γνώμην απλούς, και κατά την καρδίαν ταπεινός. Ούτος λοιπόν εκ νεότητός του έγινε βοσκός προβάτων. Έπειτα έλαβε γυναίκα νόμιμον διά γάμου. Μετά δε τον θάνατον της συζύγου του έγινεν Επίσκοπος.

Τόση δε πολλή χάρις των θαυμάτων και ιαμάτων εδόθη εις τον Άγιον τούτον, διά την απλότητα και καθαρότητά του, ώστε εκ των πολλών θαυμάτων οπού εποίει, έλαβε την επωνυμίαν, το να λέγεται Θαυματουργός. Διότι εις καιρόν αβροχίας εκατεβίβασε βροχήν διά προσευχής του. Και πάλιν επειδή η βροχή αύτη έγινε πολλή, εμπόδισε την αμετρίαν της. Όταν και την πείναν οπού εμελέτων να κάμουν

οι πωληταί του σιταρίου, εδιάλυσεν ο Άγιος. Επειδή διά προσευχής του έπεσαν τα αμπάρια, οπού είχον μέσα το σιτάρι.

Αυτός μετέβαλεν εις χρυσάφι ένα οφίδι, και αφ' ου με το χρυσάφι έπαυσε την συμφοράν ενός πτωχού, πάλιν το χρυσάφι εις οφίδι απεκατέστησεν. Αυτός και ποταμών τα ρεύματα έστησεν. Αυτός φανερώσας τας αμαρτίας μιάς πόρνης, οπού ετόλμησε να πλησίαση εις αυτόν, με τούτο την έπεισε να μετανοήση και να εξομολογηθή.

Αυτός παρών ευρεθείς, εις την εν Νικαία Πρώτην και Οικουμενικήν Σύνοδον την εν έτει τκε΄ [325] συναθροισθείσαν, επεστόμισε με την δύναμιν του Αγίου Πνεύματος τους αιρετικούς Αρειανούς, οίτινες υπερηφανεύοντο εις την έξω σοφίαν και ευγλωττίαν τους. Αυτός ανέστησε και την θυγατέρα του, διά να φανερώση, πού έχει κρυμμένην την παρακαταθήκην μιάς γυναικός. Αυτός τον βασιλέα Κωνστάντιον ηλευθέρωσεν από το πάθος, οπού έπασχεν. Αυτός ανέστησεν ένα νεκρόν παιδίον μιάς γυναικός.

Αυτός ανέστησε και την μητέρα του παιδίου, ήτις απέθανε διά την αιφνίδιον χαράν, οπού έλαβεν εις την ανάστασιν του υιού της. Ούτος τον λύχνον οπού εσβύνετο διά στέρησιν ελαίου, έκαμεν αυτόν να αναβλύση λάδι. Ούτος ιάτρευσε και την αφωνίαν του Διακόνου, με την οποίαν ετιμώρησεν αυτόν ο Άγιος. Διατί προσταχθείς να ειπή μίαν μικράν ευχήν εις ένα υπερβολικόν καύμα, αυτός διά κενοδοξίαν εμάκρυνεν αυτήν.

Ο Άγιος ούτος εθανάτωσε και την γυναίκα εκείνην, η οποία μοιχευθείσα, αρνείτο την αμαρτίαν της, και δεν ήθελε να ομολογήση αυτήν. Αλλά και εις καιρόν ακόμη οπού εγέννα το μοιχίδιον παιδίον, έλεγεν, ότι από τον άνδρα της το συνέλαβε. Και μόλον οπού ο άνδρας της προ είκοσι μηνών έλειψε, διατί επήγεν εις το ταξείδιον. Εις τούτον τον Άγιον, όταν ελειτούργει, επαραστέκοντο Άγιοι Άγγελοι, οίτινες συλλειτουργούντες αυτόν, όταν ούτος έλεγεν, «Ειρήνη πάσι», εκείνοι έξωθεν απεκρίνοντο μετά μέλους, «Και τω πνεύματί σου».

Ομοίως απεκρίνοντο και τα λοιπά συνήθη. Τούτου του Αγίου η κεφαλή εφαίνετο γεμάτη από δρόσον, εν καιρώ θέρους, όταν ο ήλιος το παν εκατέφλεγε. Και τρίχες ξανθαί και μαύραι και άσπραι ενταυτώ, ανθούσαν εις αυτήν. Εφανέρονε δε με τούτο ο Θεός την εις αυτόν γενησομένην τιμήν. Πόσον δε ήτον συμπαθής και εύσπλαγχνος ο θείος ούτος Πατήρ, εφανέρωσε το συμβεβηκός, οπού ηκολούθησεν εις εκείνους τους κλέπτας, οπού επήγαν να πατήσουν την μάνδραν του.

Διότι, όχι μόνον εχάρισε την όρασιν εις αυτούς οπού επατάχθησαν με αορασίαν. Αλλά και ένα κριόν έδωκε χάρισμα εις αυτούς, ειπών, ότι τούτο

εποίησε, διά να μη φαίνωνται, ότι ματαίως και χωρίς πληρωμήν όλην την νύκτα αγρύπνησαν.

Ούτος και τον Επίσκοπον Τριφύλλιον έπεισε με τας νουθεσίας του, να μη ήναι έκδοτος εις τα του κόσμου τερπνά, αλλά μάλλον να ποθή τα Ουράνια. Αυτός διά την ανεξικακίαν του, έκαμε να πέσουν εις τους πόδας του και να ζητήσουν συγχώρησιν, τόσον εκείνος ο πραγματευτής, οπού εκράτησε κρυφίως τα άσπρα, νομίζωντας να λανθάση τον Άγιον· όσον και εκείνος, οπού επήρε πλεονεκτικώς μίαν κατζίκαν, παράνω από την τιμήν οπού έδωκε.

Και άλλα δε πολλά τοιαύτα εποίησεν ο μακάριος, γεμάτα από θαυμασμόν και έκστασιν. Ούτος λοιπόν και το εμπιστευθέν εις αυτόν λογικόν ποίμνιον καλώς οικονομήσας, μετέστη εις την των Αγγέλων κατάστασιν και πολιτείαν. Τελείται δε η αυτού Σύναξις εν τω σεπτώ Ναώ του Κορυφαίου των Αποστόλων Πέτρου, τω πλησιάζοντι εις την αγιωτάτην Μεγάλην Εκκλησίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

1. Εγκώμια εις τον Άγιον Σπυρίδωνα έχουσιν, ο Νικηφόρος Θεοτόκης, και Μακάριος ο Κωφός.

Από το βιβλίο: Α**γίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005, εκ της διαδικτυακής πηγής http://www.snhell.gr**